

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.193/2021/3.

A Fővárosi Ítéltábla a egyéb érdekelt³ (Cím⁶, ügyintéző: jogi képviselő¹ ügyvéd) által képviselt felperes² (Cím².) felperesnek, a jogi képviselő² (jogi képviselő címe., ügyintéző: dr. egyéb érdekelt² ügyvéd) által képviselt Alperes¹ (alperes címe.) alperes ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. április 23-án meghozott 14.G.42.191/2019/30-I. számú ítélete ellen az alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 30-I. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az állam javára külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket, míg az az alperesnek 15 napon belül 512.500 forint perköltséget fizessen meg.

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az alperes a adós¹ „f.a.” (továbbiakban: adós) ügyvezetője volt, az adós 2019. május 16-án felszámolás alá került. A felperesnek, mint bérbeadónak 3.103.956 forint tőke és kamata követelése keletkezett az adóssal szemben, a felszámoló a felperes hitelezői igényét 3.289.996 forint összegben igazolta vissza.

A felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdés második fordulatra alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati

összefüggésben 22.283.209 forint erejéig a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megíúsulhat. Kérte továbbá az alperes kötelezését a perköltség viselésére. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereset nem alapos. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének, valamint a (3)-(5) bekezdéseinek a felhívását követően – egyebek mellett – megállapította, hogy az alperes ügyvédi felszólítással, e-mail váltásokkal, illetőleg tanúvallomással igazolta, hogy a társaság követeléseir érvényesítése érdekében eljár, mely intézkedése a hitelezői érdekek védelmét szolgálta. Arra vonatkozó adat nem merült fel, mely szerint az általa vezetett társaság pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot vállalt volna. Mindezekre figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének sikerrel eleget tett, ezért a felperes keresetét elutasította.

A perköltség viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és a pervesztességére tekintettel a felperest kötelezte az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel megállapított pertárgyérték után járó, az Itv. 62. § (1) bekezdés v) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett 36.000 forint kereseti illeték megfizetésére.

Az alperes a közte és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződés alapján ügyvédi munkadíj iránti igényt érvényesített, melyet a szerződésben megszabott 25.000 forint/óra díj figyelembevételével a 29. sorszámú beadványa mellékleteként csatolt költségjegyzék kimutatás szerint összesen 812.500 forint összegben kért megállapítani. A törvényszék a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére utalva, mely szerint a bíróság az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, kifejtette, a csatolt kimutatás első két sorában az ellenkérelem és a viszontválasz elkészítésére összesen 12 óra időráfordítást túlzottnak ítélte a jogvita kapcsán. Megítélése szerint e két beadvány tekintetében felmerült ügyvédi tevékenység mind annak feldolgozása, mind annak előterjesztése tekintetében 6 óra időtartamban fogadható el, annak összegét 150.000 forintban állapította meg. Ugyanezen érvelés alapján csökkentette a 23. és 24. sorszámú beadványok elkészítésére felszámított óráráfordítást is a felére, vagyis 2-2 órára. E körben figyelemmel volt arra is, hogy e beadványokban az alperesi jogi képviselő nagyrészt a már korábban kifejtett álláspontját ismételte meg, továbbá a bíróság felhívására pontosította a korábbi tényállásait. Nem fogadta el továbbá az utolsó tárgyalásra való felkészülés és részvétel idejét sem a felszámított 3 órában, azt 1 órában fogadta el, így a kért munkadíj összegét, azt összesen 300.000 forinttal csökkentve, 512.500 forintban látta megállapíthatónak.

[2] Az ítéletnek kizárólag a perköltséget érintő rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a rendelkezés akként történő megváltoztatását kérte, hogy a felperes az alperes javára 812.500 forint összegű perköltség megfizetésére köteles, melyet a felperes az alperest képviselő ügyvédi iroda megjelölt számlájára való átutalással köteles teljesíteni a megbízási szerződés és az előterjesztett kérelem alapján.

A jogorvoslati kérelmében sérelmezte, hogy a törvényszék nem az általa kért összegben határozta meg az alperest megillető munkadíjat és az ellenkérelemnek, illetőleg a megbízási szerződésnek megfelelően, nem az ügyvédi iroda számlájára írta elő a teljesítést.

Az elsőfokú döntésnek az ellenkérelem és a viszontválasz időráfordítását illetően tett megállapítása kapcsán kifejtette, az ellenkérelem elkészítéséhez konzultálnia kellett az alperessel, meghatalmazást és ügyvédi megbízási szerződést kellett készítenie, tanulmányoznia kellett az iratanyagot, mérlegelnie kellett, hogy ezek közül melyek a relevánsak, ezen iratokat elektronikus formába kellett önteni, az érdemi ellenkérelmet ki kellett dolgoznia, azt a Pp.-nek megfelelő formába kellett foglalni és ellenőrizni. Egyeztetnie kellett továbbá az alperessel, valamint a végleges ellenkérelemnek megfelelően megkeresni az ügyre vonatkozó megfelelő nyomtatványt, az ki kellett tölteni, beküldeni, majd letölteni és elhelyezni a szükséges igazolást. Hangsúlyozta, hogy az ellenkérelem konkrét szövegezésén kívül sok egyéb munka is felmerült, mely egy teljes napot igényelt, a költségjegyzékben szereplő 9 óra egyáltalán nem túlzó. A viszontválasz tekintetében is nagyrészt hasonló intézkedések szükségesek, újra át kellett nézni a peranyagot, a felperesi választ át kellett tanulmányozni, egyeztetni kellett az alperessel, így a 3 órás időtartam reális. A felsorolt munkákat nem lehet 6 óra alatt megvalósítani, ahhoz szükséges a költségjegyzékben feltüntetett 12 óra.

Nem értett egyet azzal sem, hogy a törvényszék a 23. és 24. sorszámú beadvány elkészítéséért felszámított 4-4 óra ráfordítást a felére, 2-2 órára csökkentette. Megjegyezte, a viszontválaszhoz képest 1/3-dal több érdemi szöveget tartalmazó beadványoknál indokolt 1/3-dal, azaz 1 órával több munkaóra felszámítása. Úgy vélte, a korábbi álláspont megismétlése mennyiségileg nem tekinthető „nagyrészt”-nek, továbbá azok nyomatékosítása a felperesi nyilatkozatok miatt szükséges volt, reagálnia kellett a felperes által előadottakra.

Ügyszintén aránytalanul kevés az utolsó tárgyalásra való felkészülésre és a tárgyaláson való részvételre a bíróság által elfogadott 1 óra az elszámolni kért 3 órával szemben. A korábbi tárgyalásokra való felkészülésre és részvételre az alperes 3, illetve 4 órát számolt el, melyeket a törvényszék elfogadott. Az utolsó tárgyalásra a peranyag tovább növekedett, a felkészülés a tárgyalás előre haladtával egyre nehezedik, több időt igényel. Hangsúlyozta azt is, hogy a bíróság e körben az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, így a költségcsökkentés emiatt sem tekinthető megalapozottnak. Tény, hogy a peranyag korábbi részei nem változtak az egyes tárgyalásokra, de a tárgyalások között hosszabb időközök teltek el, emiatt a korábbi anyagot is újra kellett tanulmányozni. Úgy vélte, hogy az utolsó tárgyalásra is a 3 órás munkaidő-ráfordítás elszámolása az indokolt.

Álláspontját összegezve kifejtette, az ítéletnek a perköltség mértékét csökkentő része megalapozatlan. Kérte a felperes kötelezését a felszámítani kívánt teljes összeg megtérítésére az ellenkérelemben, illetve a megbízási szerződésben foglaltaknak megfelelően az ügyvédi iroda megadott számlaszámára.

[3] A felperes a fellebbezésre észrevételt nem tett.

[4] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem korlátai között, a felperest terhelő ügyvédi munkadíj összege és a teljesítés jogosultja tekintetében bírálta felül, mely kapcsán megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

[5] Az ítéltábla teljes mértékben egyetért a törvényszék jogi álláspontjával, azt megismételni nem kívánja, azonban a fellebbezésben előadottak alapján a döntés indokolását az alábbiakkal egészíti ki.

[6] Mint arra a törvényszék is helytállóan hivatkozott, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a törvény eltérő rendelkezése hiányában a pernyertes fél költségét a peresztes fél téríti meg, így alappal kötelezte az eljáró bíróság a felperesi kereset elutasítására tekintettel a felperest a felmerült perköltség megfizetésére. Mivel pedig a jogszabály a fél költségviseléséről, illetve a pernyertes fél költségei megtérítéséről rendelkezik, így nem tévedett a törvényszék, amikor a felperest az alperes, mint fél javára kötelezte a megjelölt összegű perköltség megfizetésére. A kifejtettek alapján ezért nem foghat helyt az a fellebbezői hivatkozás, mely szerint a felek a megbízási szerződésben másként egyeztek meg, illetve az ellenkérelemben az ügyvédi iroda számlaszámára kérte a teljesítést.

[7] Egyetért a másodfokú bíróság a törvényszéknek a megbízási szerződés alapján megállapítani és megfizetni kért ügyvédi költség mérséklésére vonatkozó álláspontjával is. Mint arra az elsőfokú bíróság is alappal utalt, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (2) bekezdése lehetővé teszi az ügyvédi megbízási szerződés alapján felszámított munkadíj összegének mérséklését, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[8] A kialakult bírói gyakorlat szerint a felszámított perköltségről való döntés keretében az ügyvédi munkadíj összegének megállapítása során a bíróságnak leginkább az alábbi tényezőkre kell figyelemmel lennie: a per tárgyának az értékére, a jogvita bonyolultságára, a képviseleti munka szakmai nehézségére, az előkészítő munkára, a beadványok számára, terjedelmére, időigényére, az ügyvédi munkának a célszerű pervitelben, az ügy lényegre törő és ésszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatására, valamint a hasonló ügyekben kialakult, általában elfogadott ügyvédi munkadíj mértékére.

[9] Az adott ügyben a törvényszék a megbízási szerződésben a felek által meghatározott óradíj összegét elfogadta, mellyel lényegében a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét értékelte, azonban eltúlzottnak tekintette az ellenkérelem és viszontválasz, a 23. és 24. sorszám alatt előterjesztett előkészítő irat, valamint az utolsó tárgyalásra való felkészülés és részvétel kapcsán felszámított munkaóra mennyiségét, és azt a beadványok tekintetében az elszámolni kért óramennyiség felére, míg az utolsó tárgyalás esetén annak egy 1/3-ára mérsékelte.

[10] A fellebbezői álláspont szerint az elszámolt időráfordítás csökkentése nem indokolt, azonban a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetért a törvényszéknek azzal a megállapításával, mely szerint a megjelölt beadványok elkészítéséhez szükséges időráfordítást túlzottnak tekintette. Az alperes által előterjesztett 6 oldalas ellenkérelem – melynek a felek, illetve perbeli állásuk megjelölését tartalmazó első oldala az eljárás során előterjesztett további beadványok részét is képezte –, illetve a 2,5 oldalas viszontválasz elkészítése, valamint a fellebbezésben hivatkozott, a beadványok elkészítéséhez kapcsolódó további ügyvédi tevékenység a másodfokú bíróság megítélése szerint sem igényel 12 munkaóra időráfordítást, mint ahogy a 23. és 24. számú előkészítő irat elkészítésére elszámolni kívánt 4-4 munkaóra ráfordítást sem. Az adott ügy tárgya, szakmai nehézsége, a beadványok terjedelme, illetve az előterjesztésükkel kapcsolatos eljárás nem indokolja a felszámítani kért időráfordítás elfogadását. Egyetért továbbá a másodfokú bíróság a törvényszéknek azzal a megállapításával is, mely szerint az előkészítő iratok részben az alperes korábbi álláspontjának megismétlését tartalmazzák, míg a felperesi beadványra történő reagálás nem indokolja a kért időráfordítás elszámolását. A megjelölt beadványok tekintetében 6, illetve 2-2 munkaóra áll arányban az értékelni kívánt tevékenységgel.

[11] Egyetért a másodfokú bíróság az utolsó, 2021. április 23-án megtartott tárgyalásra való felkészülés, illetve részvétel kapcsán elfogadott időráfordítással is, míg e körben a korábbi tárgyalások időráfordításának az elfogadása nem bír jelentőséggel. Önmagában ugyanis az, hogy az előző tárgyalások kapcsán a törvényszék több munkaóra elszámolását tartotta indokoltnak, nem eredményezi azt, hogy az utolsó tárgyalásra való felkészülés és fél órai részvétel kapcsán is indokolt a 3 óra elszámolásának az elfogadása, mely tárgyaláson egyébként további bizonyítási cselekmények foganatosítása nélkül ítélethozatalra került sor.

[12] Az alperesi perköltségigény kapcsán hangsúlyozza a másodfokú bíróság azt is, hogy az ügyvédi megbízási díj ugyan a felek szabad megállapodásának tárgya, azonban ez nem jelenti azt, hogy az minden további feltétel vizsgálata nélkül áthárítható a pervesztes félre. A perköltség fogalmába ugyanis csak a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerülő költségek tartoznak, a szükséges mértéket meghaladó költség nem hárítható át a pervesztes ellenfélre.

[13] A fentiek alapján a másodfokú bíróság – egyetértve a törvényszék megállapításával – a beadványok szerkesztése körében az elsőfokú bíróság által elfogadott munkaóra mennyiséget tekintette indokolt időráfordításnak, mely magába foglalja a beadványszerkesztés mellett az alperes által megjelölt, a beadvány előterjesztésével felmerült további tevékenységek időráfordításait is, illetve egyetértett az utolsó tárgyalást illetően elfogadott munkaóra mennyiséggel is.

[14]

Ezért az elsőfokú ítélet fellebbezett részét – az ítélet nem fellebbezett részét nem érintve – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a fellebbező viseli a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint megállapított mértékű fellebbezési eljárási illetéket.

Budapest, 2021. október 13.

Dr. Czifra Veronika s.k. Dr. Horváth Andrea s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró

..